

Nem kell táblabíró politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizethető helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyeért 2 kr. pp. fizettek.

Pest october 16.

Közönségesen azt beszéljük, hogy mind azon iszonyatos reactionárius mozgalmaknak, melyek e pillanatban Ferdinand monarchiájában lángba vérbe borítják a tartományokat, legfőbb oka Sophia hercegnő volna, ki egyébiránt ha úgy néz ki, minthét az egy valószínűleg posztó kereskedés czimjénél látható igen szép menyecske lehet, vagy lehetett annak idejében.

Magyarország e pillanatban kilencz oldalról van megtámadva.

Mind ezen megtámadások azonban arra nézve, hogy minket meghódítsanak igen gyenge és állány erőkdések.

Nem más, mint határainkra bevetett gyújtó bomba, mely csak akkor lehet veszedelmes ha gyul anyagot talál, ha sikerülne kevésbé felvilágosított népünket feltámasztani, tév utakra vezérelni.

Politikánk tehát erre legyen irányozva, hogy népünket tartsuk meg, s akkor azon bombák elpattanva ön magokat semmisítendik meg.

E bombák közül eddig csak kettő talált gyúlékony anyagra, a szerb és oláh lázadás ezek közül az utóbbit még el lehet oltani, a másikat pedig le kell verni.

Egy tegnap érkezett futár a bánati mozgalmakról nagyon rossz híreket hozott.

A rácok elfoglalták Török Becsét s a Kikindai kerületet tökéletesen felrevolutionálták.

Tudomásunkra van, hogy a kormány már tett oly intézkedéseket, melyek a bánati operációknak egészen s rögtön más fordulatot fognak adni

mellyeket ugyan nem szükség, hogy kipredikáljunk, de hisszük rövid időn annál több eredményt érhetünk róla.

Mert már a dolgok iszonyatos alakban kezdének feltűnni. A legvirágzóbb helységeket az ellenség megrohanta, felőgati s a lakosokat meggyilkolja.

Ez borzasztó. Ezelőtt ha a rablók egy házba betörték, valakit kiraboltak, egy pár embert meggyilkoltak, egész ország beszélt egy illy eseményről. Most az illy borzalmak napi renden vannak, ezrenként esnek hű és szorgalmas népünk közül áldozatul.

És miért?

Egy némelly emberek hiúságáért. Azért, hogy az osztrák ház tovább is absolut hatalom legyen, hogy egy ember a császár maga több kincscsel, hatalommal, és joggal birjon mint a többi harminczöt millió.

Ferdinandot igen együgyű fraternek tudjuk, de ez őt nem menti, mert ha illyen nem való királynak, ha pedig tudja mik történnek az országban, s minden az ő akaratjával történik, akkor nem érdemli meg, hogy király legyen.

Egy puszta születési jogért, melly már a mai világban ugy is kifutott dolog, nem bírhat oly erősséggel, hogy azért milliók és milliók boldogtalanok legyenek.

Hát még miud joggal fely be itt a kormányzásba Sophia hercegnő?

Oly romboló, s vértszomjazó szellemet min e nő még a historiában is bajos volna fellelni.

Sophia hercegnő a tizenkilenczedik század Lady Macbeth-je. Hiúsága és gyűlöletes dicsvágya ezrek vérébe, s mindnyájunk nyugodalmába kerül. A haza kilencz helyen támadtatik meg, s a honpolgárok vére, élete, boldogsága pusztá esz köznek tekintetik arra, hogy e hazából, mellynek szabadsága a fejedetem esküjétől ered, szét-szarassák, s visszaveressék a rabzoltság jármába.

Az emberek már megszokták az illyen dolgokat csak dramákban s historiákban olvasni, mire néha tán azt is mondjuk. Régen volt az, tán nem is igaz.

Ime itt van szemünk előtt egy új Nero kora. A harc meg van kezdve, és milly borzasztó alakban. Mi várhat a hazára azon esetben, ha eljövend azon állapot, mellyet csak illy szörnyeteg eszközökkel lehet kivívni.

Kilencz helyről megtámadni egy hazát, minden felé patakban omlik a vér, s leginkább azoké, kik csendes nyugalmokban gondjaik utolsója vala az, mit csinál a kormány, mi szándéka van a dynastiának.

A vér mellett patakban omlott egyszersmind, mire eddig olly sokat kellett adnunk, a katonai becsület.

Egy sereg az osztrák generalok közül: Lederer, Blomberg, Bechtold, Piret, Perger, Teleki ugy hányták a becsület szót mint a pazar ember a huszrasokat jobbra balra.

De azért senki se csudálkozik rajta, ott van a general rend nagy mestere a király, ő volt példa adó, ő törté meg először szavát, ő adta át az esküvel pecsételt törvényt, ő deklaráta Jellachichot pártulónak, s midőn a pártuló mozgalmait nyílt harcra fejté ki, ő nevezé azon embert kedves lelke egyetlenegének.

Hos forte derivata clades.

Innen történt, hogy az osztrák birodalom jelen perczai historiája merő lánczolata a legundokabb hitszegésnek és becsületlenségnek.

A késő világ undorral fog elfordulni ezen események memoire-jaitól. Bámulni fogja a népek türelmét hogy néhányok kigyólelkűségéért engedhették saját vérüket ontatni, hogy nem volt annyi eszünk, miképen bírássuk ön érdemünket s közös megöccsével egy csapással semmisíthetnők meg a gonoszunk kintörését.

Őszintén szólva állapottunk oly monstruozus, hogy csak ellencink nyílt sisaku gyalogsága volt képes az országban annyi egyetértést is teremteni, mint a millyen jelenleg a jó ügy körül még létezik.

Ellenségünk fenhargon röhögő arczat, a tobzódo vihógás között üt fel az árulás s becsületlenség zászlóját.

A nép eltúrte volna, hogy falvait, s családi tűz helyeit feldulják. Lelkek nyugalmában mindent a fatum szeszélyének tulajdonítottak volna, de midőn az erkölcsi érzést a becsület érzést szent karjait látták barbar kézzel elmarozangolni tömegben mozdult meg, s egy hónap alatt a royalismusban vallásosan buzgó nép blvete magától ezen ál-szentet s bossut esküthött ellene.

A republicanus írók rég támadták e véle-ményeket a királyokról. Természetesen nem hitt nekik senki. Király ellen szólani isten tagadtással volt ugyanazonos.

Ime itt van az első argumentum. Nyakunkon a rettenetes lecke.

Ha az ország ebből sem fog okólni, néha is méltó hogy országnak nevezessék.

Pest oct. 16.

— Azt halljuk, hogy olvasóink különösen a vidékiek közül, István kerczeget illető a napokban közlött cikket igen paprikásnak találták.

Erre nézve a megszökött nádorról tudnunk kell.

Eő főhercezségemár Pestről azonszándékkal ment el, hogy soha többé vissza ne jöjjön.

Elmenetele előtt ezen maulmacher hazafi egy iratot adott Batthyáynak azon nyilatkozattal, hogy azt, ha a képviselők házában az ő elmenése nagy vitára adna alkalmat, terjessze a ház elébe.

Ezen iratban a nádori hatóságrii lemondás foglaltatott.

Ezeket egy honvédelmi választmányi tag a képviselők házában nyíltan elmondá. A lemondó levél pedig kézaél van.

Illy helyzetben tehát megbotránkozott olvasóinkat kérjük szeretettel és sziveskedjenek vissza botránkozni azon, hogy a Marcius a szökevény herceg ellenében, hogy mert olly kiméletesnek lenni.

— A háladatlan kakuk madár hurokra került. Rudics bács megyei későre kicsapot fő ispán, kit arról vádolnak, hogy az ő mesterége volna az, hogy szerb lézzadás olly komoly szint von magára.

Latourral correspondenzot, a vén medve pečovics.

— Ellenben egy kis jó fiu a hurokról vissza került.

Bethlen Miklós kit annyian sajnáltunk váratlanul haza jött. Tizenkétórái fogsága után egy nagy goiath ráczot adtak érte cserébe.

Miklós barátunkat azonnal hadnagynak nevezte ki.

Il pleut de hadnagy-s.

Barátom Bert! !

Bécsben vagyok, a krawallok és forradalmak nagyszerű városában.

Ki hitte volna, hogy e gemüthlich és lebenslustig város, mellyről csak a Backhändler és halbe Bier eszmelánczolatán keresztül tudtunk csak megemlékezni, mellynek legfontosabb politikai teendői közé egy lerchenfeldi verekedést s legmagasztosabb alkotmányos lelki felemelkedésül egy Straus Walsört lenni tartottunk — illy kitaró, merész és elhatározott lépésekre legyen képes?

Ki merete volna állítani, hogy a Wiener Früchtelek illy nemes mozgalomnak legyenek irányadói?

Es még is úgy van, s mert — az előzmények daczára is — úgy van, tisztelettel hajlunk meg Bécsnek népe előtt.

De kezdjük elől!

Elindulék Pestről Jókay Mór barátunkkal, kik azért választék utitársul, mert új házas embernek felesége mellett hasznát venni nem igen lehet, s aztán mert — nőtelen létemre — egy kis malitiosus örömemre volt, az általam nem élvezhető házi gyönyörök köréből, egy abban nyakig úszó pajtásunkat — bár rövid időre is — elvonnai. Pure egoisme, s egyéb semmi.

No de megis büntet az úr isten, kinek sz. háromsága őrizzen meg ezentul minden nőtelen embert, egy mézes betekben nyalakodó utitársul.

Az igaz, hogy e részben — a statust illetőleg — jobb futart alig lehet választani, mint egy Hymen-ujonczt, mert ugyancsak sietni fog megbízatásában mielőbb eljárva — hazatérni ad penates.

Képz lheted, hogy olly körülmények közt, millyen utunk lehet Bécsig. Kocsink valódi reactionarius módon haladtak, mert Mór barátunk a leg hatalmasabb vis attractiva volt Pest felé, és megtestesült vis repulsiva Bécs irányában.

Con cio sia cosa que, megérkezénk Pozsonyba, s rábukkanánk egy rakás vadász képviselőre, kik napról napra inkább meggyőződtek arról, milly bakot lőttek, midőn a Jellacsicsalfegyverszűnetre ráállottak.

Pozsonyban rendkívüli rémképeket festettek előnkbe, szemünk elibe az utközben számunkra várakozó akasztófák, és nyársak gyönyörű leírásait tünteték, s midőn mindezek daczára utazásunkat folytatni kijelentők, minden istenekre kérének, hogy legalább átöltözzünk.

Ezt megis tevdők.

Mór barátunk áruhája classicus volt. Legüdvösebbnek gondola ugyan is, ha némi részben egy magyar táblabíró kinézést teremt magának.

Ehhez képest olvasás a Közlönynek azon számain, mellyek az első felelős független (?) magyar ministerium dicsőséges uralkodása alatt keltek, és lapos hasacsakája lassanként nagyobodni, növekedni kezdett, míg a szüntelen bele csergedező bizalomtul tökéletesen spectabilis hassá nőtte ki magát.

Ekkor kostökötszerzett s kabátját a Divatlapnak mult évi folyamából lefejtett suttással átüllává alakítá.

Ministerialis kalapot vett, s fogait kicserélte sárga színűekkel, hogy úgy nézzének ki, mint ha már nagyon sokat rágtak volna.

Képzeld ehez egy boldog pofát, mellynek vágasához Mór barátunk úgy is ért, de érteni joga igenis van, és előtted áll tekintetes nemes és vitéz Jókay Martzi táblabíró bátyánk.

Éu magamon nem igen sokat változtattam, miután — mint lapod dolgozó társa — muszka bérben állván — félnem a megtámadásoktól nem igen lehet. Csupán szakállomat akasztám szegre s helyette egy mást a la Lauka rakaték fel, továbbá egy álörrot vettem, mellyről mindenki tudhatja, hogy Schwarzelb és Latour emberek vagyok, miután i hab a Nasen be-kommen!

Es megindulánk Bécs felé, hol és merre az nem tartozik a dologhoz, elég az hozzája, hogy borzasztó és rettenetes viszonyosságokat ériünk meg, mellyeket egy későbbi Tristium liberben fogok megírni, de mellyekből — hála az én Schwarzelb kínasés emnek, de időképp Jókay barátunk táblabírói alakjának, mindenhol szerencsésen kimenekülénk, s egyéb semmi malheur nem ért, minthogy egy határszéli vendéglőben Széchényi és Batthyány arczképeit láttuk.

Mi tehát itt volnánk Bécsben.

Az utca kövezete mindenfelé felszaggatva őrtüzek jobbra és balra, bezárt kapuk, nyakig fegyverzet emberek, zárt boltok, Magyarok utáni sovargás, őszelövöldözött házak, lerombolt arsenál, jövöldözések itt és ott, Sz. István torayaboli recognoscirozás, s több efféle együttvéve teszi Bécsnek jelen ábrázatját.

A részletekről csak annyit írhatok most, hogy Récsel fogva van, a Magyarokat rettenetesen várják, s minket össze vissza csókolnak.

Időm sürgős levén, a többitől következő levelemben foglak tudósítani, midőn maradnék barátod

Csernaton.

Buda, 14. october 1848.

Ad vocem István! szót kérek!

A napokban, midőn vésperceket élt az Iker város, a budai nemzetörégi parancsnok Kissnek egy igen erőlyes föllépését szemlélők.

Ezen fellépés mondhatom, egy egészséges agyra mutató talpra esett eredeti gondolata volt a tett emberének.

Ő ugyan is a vész perceiben üresen látva a nádori lakot, azaz: hogy nádortalannul, azonban annál népesebben a magyar nép anyagának izsadásából beállított istálot: 12 buoze fallt rendelt a város védelmére kiviendő ágyuk vontatására.

Rendeletét villámsebességgel telyesíté a liberias cselédek legioja.

Ha elgondolom, mennyiben áll nekünk ez a hűten István, bizony azt mondom; hogy az ő becsületességébe fektetett nagy tökéért igen silány kamatláb szerént számítjuk száztolinkat, ha tekeloria nélkül kimondjuk: „hogy az erkölcsileg meghalt Istvánnak vagyonában mi a — nemzet örökösödünk.“

A mit István fényes körutazása a nemzet pazar nagylelkűségéből felemésztett, azzal most, néhány harczbátor zászlóalj felszerelhetnénk.

Ez által ezen osztrák főhercegi gyáva illaberek alkalmasint paralizálva lenne.

Rajtunk áll paralizálni. Hypotheca a már több hetek óta elpodgyászolt holmi. A lovak. Hát Alcsuth mit vétett?

Uram! ne lökjétek el ezen themát, vaziáljatok reá egyet köttöt! És szegül végül ezen kedves nádály által kiszivott véreceskéje pénzbeli viszonyainknak reproducalva leend.

Csalugyan szép az a furfangosság.

Közelebről azon szánalomra (?) ragadó szomorú (I) hirnek szele kezdett volt itten fúni; hogy Istvánt a camarilla Spielbergbe csukta; (re)quiescat és lemondása merőben camarilla hunczfutság.

Ez akkor történt, mikor a fővárosban J — — vissza térd szándékát kezdték mesélni. Csak maradjon!

Még egyet. A nádori pompalak még most is hemzseg a hofstaat nagyobb részével.

Ezon a magyarok zsirján hizlatt tányér nyálók nyája, mint elszókött pászlora fenéig. . . . schwarzgelb; s mint mondják elég vakmerő: úgyünk ellen a határozatlan német elomet izgatni.

Uram uram Hajnik Pál uram! Ön tud-e ezen emberekről valamit? alássan kérjük; ne engedje a budai egészséges levegőt dögleletessé válni! seprűtse ki ezen csöcseléket! A lovakra fognak majd lelkes huszáraink gondoskodni.

Mint hallom a budai tanács közelebbi ülésében, annak egyik szürkéje indítványba hozta, hogy az „István-tér“ felírása arany rámába foglaltassék. Hochleben!!!

Azonban az indítvány eldöntése másnapra halasztatott.

Én fentartom magamnak, önt szerkesztő ur! annak idejében az indítvány reactisálásáról tudósítani.

Harczosy.

Arad, october 11. 1848.

Kedves barátom!

Itt léted alkalmával hallottad már a helybeli várparancsnok tettét, melly szerint a nemzetörséget a várba elfogadni nem akarta, ez azonban csak előzménye volt a dolgnak, mellyet később irányunkba szomorító tanúsággal valóított.

Sept. 30-kán tartott közgyűlésből elhatározta, hogy a városban lévő dzsidások — miután a magyar ügy iránti ellenségeskedést Versecz alatt lévő részök tanusította — 48 óra alatt a városból kitarodjanak — erre Tits egy kérést küldött a városhoz, hogy a határidő meghosszabbtasson, mert Blomberg ezredes hon nem lévén, ő maga fejétől nem intézkedhet.

A város ennek ellenére előbbi határozatánál megmaradt.

Hétfőn éjszaka 10 óraker hire jött, hogy Blomberg Makóról, hova küldve volt, ezredével visszatérve Aradnak tart, rögtön ülés tartott, s elhatároztatott megkeresni u — aradi főszolgabíró, hogy elegendő távolságra elő-öröket állítson, kik a dzsidások közeledtét tudtul adják, és a város, azon részét, melly felől a dzsidások vártak baricadirozza el, — az éj csendesen folyt le, másnap reggel ismét gyűlés tartatván, vettük

mintegy 9 óra tájba. Szent Péteri, csanádmegyei esküdt levelét, mellybe hivatalosan tudatja, hogy a dzsidások utjokat elhagyva Aradnak tartanak.

A gyűlés elhatározá erre a hirre a városi nemzetörséget és Márjássy önkényteseit, az uj-aradiak segítségére küldeni által Uj-Arada, kik is a dzsidások bejövetelét akadályozzák, s egyszersmind küldöttséget nevezett, kik a dzsidások elébe menvén, tudtul adják, hogy Aradra bebocsátatni nem fognak, hanem ha a Maroso által kelni akarnak, rendelés van téve, hogy Pécskánál által mehetnek, — ezen végzésre azon alapos gyanu szolgált okul, melly szerint gyanítánk, hogy a dzsidások a várba szándékoznak, s ezt kívántuk megelőzni, azonban alig hozatott meg a végzés, sietve jött az uj-aradi főbíró, tudatván, hogy a dzsidások már a város határába vannak, s hogy ő Uj-Aradot nem baricadirozhatta, mert 6 utszája is van, hol a dzsidások bejöhetnek, azonnal riadó veretett a nemzetörség és Márjássy emberei szállítottak, de már az általmnetel késő volt, mert a város küldötjei visszajöven tudatták, hogy Blomberggel már Uj-Arad alatt találkoztak, s azon figyelmeztetésökre, hogy Pécskánál keljenek által, azt válaszolá, hogy van neki 600 dzsidása, majd megmutatja az Aradiaknak, hogy merték az ő embereit a városból kiharancsolni. —

Erre az örségek a városba az ágyukkal együtt köllőleg felállítatván, vártuk a dzsidások bejövetelét, azonban Blomberg eljött ugyan Zsigmondházig, de jobbnak látta visszatérni s embereit erőszak tétellel Uj-Aradon beszállította, — s midőn a város által újabban felszólított mi szándékkal volna, azt nyilvánította, hogy ötet a várparancsnok segítségül rendelte vissza, s ő Uj-Aradon is sz. Miklósi kaszárnyába maradand.

Mintegy két órai várakozás után nemzetörségünk szét eresztetett, s épen ekkor huzódott itt által Leiningen ezredének egy osztálya, kik ellen hasonlóul védelmi állapotba tettük magunkat, s csak miután megértettük ezredesöktől, hogy ők semmi esetre ellenünk fellépni nem fognak, s Temesvárra mennek, — bocsájtottuk őket által.

S így telt el a keddi nap minden zavar nélkül — másnap a várkormányzó levelet küld hozánk felszólítván bennünket nyilatkozunk, ha a császárral, vagy a revolutionaris magyar kormányval tartunk-e, s provocul a Wiener Zeitungba kijött manifestumra, melly szerint ő felsőge felszólítja népeit, hogy ne tartsunk a revolutionariusokkal, ezen manifestum elfogadására bennünket felhiv — eziránti gyűlés est 6 órára volt rendelve, azonban mindegy $\frac{1}{2}$ 6-ra jöttek több katonai társzekerek Leiningerbeli katonák kíséretében, ezeket Márjási nemzetör mint előörön levők feltartották, s miután megvizsgálván tapasztalták, hogy löporok vannak rajtok, a városházához behajtották, erre a várparancsnok elkezdett ágyuztatni, hihetőleg vak lövésekkel, nálunk riadott vertek s egy pár percz alatt készen fegyverbe állott a mindegy 3000 menő nemzetörség vára a csatát.

Azonban az ágyuzás megszűnt s a társzekerek a város határozata következtében mit Leiningenezredéhez tartanak általbocsájtattak — a közgyűlés ezután összeülvén Berger felszólítására

válaszolni rendelte, hogy felelősséggel neki nem tartozik, azt azonban kinyilatkoztatja, hogy a királynak hive, s általa szentesített törvény értelmében kiadott kormány rendeleteknek tisztelője csak, és semmi manifestumot el nem ösmer, törv. erővel bírnak — egyébbiránt a várt megtámadni szándékába nincsen, és ha megtámadatni fog e vár által, magát védelmezni elhatározott szándéka.

Másnap erre választ adott Berger, mellyben megköszöni a király iránt nyilvánított hűségét a városnak, s felszólítja újból, hogy a manifestumba foglaltak értelmében álljunk a császár részére, s ne engedelmesskedjünk a reactionarius provisorius kormány rendeleteknek, egyszersmind hozzá tessik még azon csekély kívánatát is, hogy a városba levő ágyukat mint császári jószágot adjuk neki által — Márjásit embereivel parancsoljuk ki a városból, az ujonczállítás szüntessük meg — a nemzetörséget adjuk az ő rendelkezése alá, majd ő a várost megvédeni, s mindezekre 'a 6 óra alatt feleletet nem adunk, fenyeget bennünket megtámadással — a gyűlés ismét kinyilatkoztatta, hogy ha'alma alatt nem állván, a városi közönység kívánataira feleletet sem ad, tudja mivel tartozik a hazának, a királynak és a kormányuk azt teljesíteni fogja is, töle semminemű figyelmeztetést el nem fogad s felhivja, hogy minden ebbeli levelezésektől szüntjön meg.

Megjegyzendő, hogy e napon márt reggeli $\frac{1}{2}$ 4 óraker elkezdett egy pár ágyut hozánk csak annyi vak töltéssel általküldeni ijesztőül, s hogy ennek sikere nem lön, délbe ismét megpróbálta az ágyuzást, ez épen péntek nap volt, képzelni lehet a vásáron levők, hogy futottak, egész tatár-futás volt. —

De Arad meg nem ijedt hanem igazi harcossággal kiállott mindannyiszor a síkra, várván a megtámadást — azonban a gyáva bagoly csak odujába tudott ur lenni, nem merte ki dagni fejét, s így mi hiába vártunk, ismét szétoszlottunk — a várost hadilábra előörökkel körülfogtuk az utakat baricadokkal elláttuk, és a tűz oltására s minden védelemre köllőleg intézkedtünk e végre kinevezett bizottmány által, más nap 11 óraker ismét levelet kaptunk Bergertől (várparancsnok) mellybe felszólit, hogy ha 2 óra alatt az előöröket vissza nem vonjuk s a baricadokat a 300 ölekből el nem vontjuk a várost ágyuztatja, — azonban erre feleletet sem várt, hanem 12 óraker elkezdte a várost ágyuztatni kartács és 12 fontos golyókkal, mi nyugodtan fegyverbe vártuk a következeseket, s miután vagy 25 ágyu lövést tett, mellyek egyike egy előörön a hidfőnél álló debreczeni, nemzetört lábába megsértett, egy másiknak puskáját lötte el kezéből — egy 12 fontos golyó egy vám utcza ház oldalon rombolt be, egy a város háza felett suhintott el, több a zsidó templom és rácz városba szerte hullott, de életveszélyt egysen okozott, megszűnt ágyuztatni, hanem ismét levelet irt újból felszólítván előbbi levelébeni kívánáságán elfogadására s egy küldöttséget kérvén, ki vele egyezkedvén. A gyűlésujból kinyilatkoztatta, hogy vele semmi köze, neki felelősséggel nem tartozik, küldöttséget pedig nem küld, mivel nem tudja mi iránt kíván egyezkedni, erre többet nem válaszolt, s miután tagnap Latour felakasztatását neki beküldöttük, csendesen van, azonban folytonosan erősíteti magát a várkörül a fákat

mind levágatta, s ágyut a városnak szegesztette, a város két oldala telve eldörökkkel, a város és a vár részéről dzsidások által — képzelted illy körülmények között a város rémülését, a gyermekek és nők a városból mind eltávoztak, a férfiakat nem bocsátjuk. — A polgárság kész a legnagyobb veszéllyel szembeszállani, Márjássy vitéz bátor katona, Debreczen és Békés nemzetőrei igen nagyon lelkesültek, alig várják az alkalmat, hogy összeütköztesse, azonban ebből alig lesz valami, mert a várat illy erővel megtámadnunk nem lehet, s az alatt a várost könnyen porrá égethetné, de a mi mulik el nem marad, itt volt Vukovics s úgy hiszem intézkedett, hogy erőt kapjunk, úgy mondják, hogy az egész az akasztófára való Blomberg bosszujából ered, s az öreg generalis ellene volt az ágyuzásnak, azonban a haditanács elvégezte, s őt is fogsággal fenyegették, a katonaság nagyobb része úgy hallatszik velünk tart mintegy 100 vegyest Donmignel Leiningen és dzsidás jött már által hozzánk. Blomberg az új-aradiakat agyré sanyargatja, egész ezredét, ide hívta össze s őristeti a várt.

Városunkba a cholera is mutatja magát, már egynéhányan elhaltak, többen betegek, majd Kollerics bővebben beszéli, még csak annyit, hogy Arad polgárai igen jól viselik magokat, és Blomberg élve közülünk meg nem szabadul, ha csak alomba nem szökik, folytonos saru lábón vagyunk, éjj boldogul csókollak, nőd s fiadnak semmi baja, egészségesekek, ha csendes leend a város utánok megyek. —

Pécs, october hó 11-én 1848.

Szerkesztő!

Becses lapja 172-dik száma alatt jelent meg egy értekezés a horvát csapat mult september hó 24-én Pécsre történt bejövételéről.

Ebben a névtelen értekező azon rágalommal akarta a még mind eddig híven megőrizni tudott szeplőtelen becsületemet megtámadni, hogy a horvát csapat Rott nevű tábornokát pompásan megvendégeltem.

Engedje meg azért igazságos szerkesztő, hogy ország szerte ismert részrehajlatlanságánál fogva a rágalmat becses lapjaiban visszatorolthassam.

Nem mintha igazolni kívánnám magamat, (mert kinek szeretett hona iránti keble tiszta — mint az enyim; az nem szorul illyes mire) hanem amivel kötelessége, minden igaz hazafinak az elerdített tényeket úgy festeni a publicum előtt, mint azok valójában történtek — a dolog így áll.

A horvát hadsereg Rott, és Filipovics tábornokok vezérlete alatt három napig szállítatott át a Dráván, és a megye mégis mitse tudott róla, csak vásárookra utazó pécsi mesteremberektől lehetett itten megtudni a horvát tábor bejövetelét, akkor, midőn azok utjokban akadályozva visszafutottak, és jelentették, horvátok alig egy állomásnyira vannak már Pestről.

Ezeket előre bocsátván lássuk mi történt vélem.

A horvát hadsereg több csapatokban menvén szerencsétlenségemre egy Brigade Rott vezérrel a várostól másfélórnyira fekvő Görsönyi Bakasai és Téssényi jószágbirtokaimban kirohanván, legott szinte letelepedett, maga pedig a nevezett tábornok Görcsönyi kastélomnak ajtalt felnyitván s abban tanyázott több tisztjeivel, mialatt emberei felfegyverkezett fél századdal gulyámat és egy csapat selymes juhomat a legelőről kihajtva azokból nagyobb számot levágtak, úgy pinczemet kinyitani parancsolták és tetszése szerint a legjobb boraimból ittak, nem különbben lovaik számára zabot, szénát parancsoltak, és pedig minden megértés nélkül másfél napig tartott.

De ez még nem volt elég, hanem a Pécsre küldött quartélcsináló Rott tábornokot, annak parancsából Pécsre hozzám quartélozta, és pedig nem elégedvén meg az földszinti szobával, hanem a felső emeletbe magam lakába parancsoltta Rott tábornoknak a szállását, és ugyan tulajdon szobámban podgyászát lerakván részére ebédet is rendelt.

Ellehet tehát gondolni, milly jó szívből ment aztán Rott tábornok fogadása, kinek emberei birtokaimban annyi károkat tettek.

De miután a kecske se menne a vásárra, ha oda nem kergetnek, igen természetesen, hogy nekem is csak ezt kellett tennem, mit a többi pécsieknek, kik úgy mint én az éhes rabló csapatnak utját el nem zárhatván, enni adni kéntelennek voltunk, ha akartunk, ha nem.

Mikép lehet tehát ezen reám törést, a jószágomban erőszakolást, a házomban pompás megvendéglésnek nevezni akkor, midőn e zavart állapotomban testvéreimet, és kis unoka-öcsömeimet hozzám kértem, hogy azon erőszakolt egyszerű ebédnél nálam maradván elszomorodott szívem valahogy a nyilvános bosszura ki ne fakadjon a t. közönség ítélletére bizom.

Egyébiránt biztossan mondhatom, hogy egyedül csak az én közbenjárásom által adatott legyen vissza Rott tábornok által a hadi pénztárból erőszakkal el vett tízezer forintok.

Többnyire befejezéstül e névtelen értekező rágalma ellenében elég legyen fehozni multamat,

melly tisztahazafiságomat azon szent értelem mellett tükrözi vissza minden becsületos honfi előtt, hogy a Marcziusi függetlenség előkészítésére is egy követ tettem le alapul már akkor, midőn Baranya megye Oppositiojának élén állván, nem ismertem áldozatot, melly édes hazám iránti forró szeretetemtől visszajeszített volna, most pedig annál kevésbé, mert édes hazámnak e veszteljes perczeiben keblem Istene most is csak azt sugja, meghalni inkább, mint függetlenségünket a rablók által letiporzatni engedni.

Azért a névtelen tudósítását tiszta hazafiságom ön tudatánál fogva ezennel visszantassítom.

Mihálovich Imre.

H I R D E T É S E K.

Ajánlkozás.

Egy jó háztul való nő egyén, ki magyar, német nyelvben kézi munkákban és mindenmőmű gazdaszonyi tudományokban kiképzett, és gyakorlot, s ki a hazának már több lelkes honleányokat nevelt; — kívánna jelenleg valamely urháznál, akár mint nevelőné akár mint társalkodóné fel vétetődni, vagy más hozzá illő alkalmaztatást kedvező feltételek mellett nyerni.

További tudomást lehet kapni a Marcziusi 15ke szerkesztőségében.

Magyar központi vasút.

Naponkinti indulások 1848-dik october 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az álludulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 7 óra
" " " " " " " "	személyvonat délut. 1 óra.
Szolnokról Pestre.	
" " " " " " " "	Személyvonat reggeli 7 óra
" " " " " " " "	15 perczkor.
" " " " " " " "	Személyvonat délután 1 óra
" " " " " " " "	15 perczkor.
Pestről Vác felé	reggeli 7 óra 30 percz.
" " " " " " " "	délután 3 óra
Vácról Pest felé	reggeli 9 óra
" " " " " " " "	délután 5 "

A magyar központi vasút igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felolós szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.